

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

**СЪВЕТ НА ЕВРОПА
ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА**

ПЕТИ СЪСТАВ

ДЕЛО ТАНКО ТОДОРОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба No. 51562/99)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

9 ноември 2006

ВЛЯЗЛО В СИЛА

09/02/2007

Решението става окончателно при наличие на обстоятелствата, упоменати в чл. 44, ал. 2 от Конвенцията. Същото може да претърпи редакционни промени.

По делото Танко Тодоров срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение),
засадащо в състав:

Г-н П. ЛОРЕНЦЕН [P. LORENZEN], *Председател*,
Г-жа С. БОТУШАРОВА [S. BOTOUSCHAROVA],
Г-н К. ЮНГВИРТ [K. JUNGWIERT],
г-н Р. МАРУСТЕ [R. MARUSTE],
Г-н Й. БОРЕГО БОРЕГО [J. BORREGO BORREGO],
Г-жа Р. ЙЕГЕР [R. JAEGER],
Г-н М. ВИЛИГЕР [M. VILLIGER], *съдии*,
и г-жа К. ВЕСТЕРДИК [C. WESTERDIEK], *секретар на отделението*,

След като обсъди въпросите в закрито заседание, проведено на 16 октомври 2006 г, постановява следното решение, което беше прието на същата дата:

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (но. 51562/99) срещу Република България, подадена в Съда на 16 юли 1999г. на основание Член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от г-н Танко Запрянов Тодоров, български гражданин, който е роден през 1976г. и живее в село Чолаковци („жалбоподателят“)

2. Жалбоподателят се представлява от г-жа Е. Недева, адвокат към Пловдивската адвокатска колегия.

3. Българското правителство („Правителството“) се представлява от неговите агенти г-жа М. Димова и г-жа М. Коцева от Министерство на правосъдието.

4. Жалбоподателят твърди, че задържането му е било прекалено продължително и неоснователно. Той заявява също така, че съдът не е проучил всички обстоятелства, свързани със законността на неговото задържане, че по неговата жалба от 2 септември 1999г. не е взето бързо решение и че Върховният касационен съд, със своя отказ от 24 септември 2001г. за откриване на съдебна касационна процедура, го е лишил от правото му да оспори пред съд законността на неговото задържане.

5. С решение от 29 септември 2005г. Съдът обявява жалбата за частично допустима.

6. Страните не са изпратили допълнителни становища по същество на спора (Член 59 § 1 от Правилника на Съда).

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

A. Наказателно производство

7. През нощта на 2 декември 1997г. клиент на един бар е бил брутално пребит след като си е тръгнал заедно със свой приятел за вкъщи. Приятелят, който го придружавал, свидетелства, че атаката е започнала от разстояние. Жертвата почива по-късно от своите травми.

8. На следващия ден е образувано предварително производство за убийство.

9. На 11 декември 1997г. жалбоподателят, който също е бил в бара през въпросната нощ, е бил задържан и разпитан от полицията. Той е подписал свидетелски показания, признавайки, че е бил жертвата, от които той впоследствие се отрича, заявявайки, че те са принудително изтръгнати от него.

10. На 12 декември 1997г. жалбоподателят е обвинен в убийство и задържан под стража. Веднага след това, жалбоподателят е бил разпитан от следовател. В присъствието на служебно назначен адвокат и след като е бил информиран за правото му да не дава свидетелски показания, жалбоподателят повтаря отново свидетелското показание, което е дал на предния ден и прави пълно самопризнание.

11. По време на предварителното производство са били разпитани различни свидетели, взети са ДНК проби от дрехите на жалбоподателя и е направена възстановка на престъплението. Взети са мнения на различни експерти, за да се направи преценка на физическото и психическото състояние на жалбоподателя, както и състоянието на неговото зрение. Извършено е и медицинско изследване на жертвата. Освен това е била възложена агрономическа експертиза за определяне, какво е била листната маса на дърветата по време на убийството и дали тя би намалила видимостта на свидетеля. Получена е също така и метеорологична експертиза за установяване, дали времето би могло да има същото ограничително въздействие.

12. На неизвестна дата, прокуратурата внася обвинителен акт за убийство срещу жалбоподателя в Пловдивския окръжен съд.

13. Впоследствие Пловдивският окръжен съд връща поне два пъти делото за допълнително разследване.

14. На 13 януари и на 14 октомври 1999г. срещу жалбоподателя са внесени изменени обвинителни актове. Окончателното обвинение срещу жалбоподателя е било за убийство с особена жестокост. Обвинението твърди, че жалбоподателят е пребил жертвата, след като тя му е отказала да му заеме пари да плати сметката си в бара.

15. Пловдивският окръжен съд е провел шест заседания между 30 януари и 3 декември 2001г.

16. С присъда от 3 декември 2001г., Пловдивският окръжен съд на първа инстанция оправдава жалбоподателя. Според протоколите, той след това постановява неговото освобождаване, но му налага забрана да напуска мястото на живеене без разрешение на прокуратурата. Съдът е приел, че не е ясно дали показанията на жалбоподателя са били направени доброволно. Оценявайки ги в светлината на другите доказателства и свидетелски показания, съдът намира, че следствието не е успяло да докаже своя казус??? срещу жалбоподателя.

17. Прокуратурата обжалва присъдата от 18 декември 2001г.

18. Не е ясно, колко изслушвания са били проведени пред Пловдивския апелативен съд.

19. С присъда от 20 септември 2004г. Пловдивският апелативен съд отменя решението на съда от по-ниска инстанция и разследва делото по същество. Той намира жалбоподателя за виновен за убийство с особена жестокост, осъжда го на седемнадесет години лишаване от свобода и му нарежда да изплати щети на семейството на жертвата. Вземайки това решение, Пловдивският апелативен съд намира, че първоинстанционният съд е предал прекалено голяма тежест на твърденията на жалбоподателя, че неговите признания са били принудително изтръгнати, за което действие се счита, че то не може да бъде доказано. Освен това, той намира, че версията на жалбоподателя за случилото се през нощта на убийството противоречи на другите доказателства по делото и не отговаря на неговите действия на следващия ден, когато той се е опитал да скрие дрехите, които е носил през предната нощ и които впоследствие е представил на полицията заедно с други дрехи за изследване.

20. На неизвестна дата жалбоподателят подава касационна жалба срещу решението.

21. Не е ясно дали и кога касационната жалба на жалбоподателя е била разгледана от Върховния касационен съд.

В. Задържането на жалбоподателя и неговите апелативни жалби срещу него

22. Жалбоподателят е бил задържан от полицията на 11 декември 1997г. и разпитан.

23. На следващия ден, 12 декември 1997г., той е бил оставен в ареста по нареждане на следователя, което е било потвърдено по-късно същия ден от прокуратурата. В помощ на жалбоподателя е бил служебно назначен адвокат. Причините за задържането му под стража,

посочени в решението на следователя, са били, „че има опасност обвиняемият да се укрие, или да извърши ново престъпление”.

24. Задържането на жалбоподателя е било потвърдено от прокурор на 11 май 1998г. без посочване на каквито и да е причини.

25. Накрая, на 14 октомври 1999г. започва съдебната фаза на наказателния процес срещу жалбоподателя

26. Жалбоподателят отправя няколко неуспешни жалби срещу неговото задържане. Само по някои от тях е предоставена информация.

27. Жалбите на жалбоподателя с дати от 18 юни, 2 септември и някъде в началото на ноември 1999г. са отхвърлени от Пловдивския окръжен съд съответно на 13 юли, 15 септември и 5 ноември 1999г. Отделно, една жалба от 16 септември 1999г. е отхвърлена на следващия ден от съдия-докладчик от Пловдивския окръжен съд, тъй като той установил, че тя е била подадена само един ден след като съдът се е произнесъл по предходна жалба и е счел, че липсват нови обстоятелства, даващи основание за внасяне на нова жалба.

28. Във всяка от своите жалби жалбоподателят моли за освобождаване и твърди, че няма опасност той да се укрие, да извърши ново престъпление, или да попречи на разследването, тъй като има постоянен адрес, криминалното му досие е чисто, той е основното лице, което изхранва семейството, финансовото положение и условията на живот на съпругата му и на децата са се влошили, превишен е двегодишният максимален срок за предварителен арест съгласно член 152 алинея 4 от Наказателно-процесуалния кодекс („НПК”) и, във всеки случай, че няма достатъчно доказателства за това, че е извършил престъпление.

29. В своите определения за отхвърляне на жалбите на жалбоподателя, Пловдивският окръжен съд приема, че има опасност жалбоподателят да се укрие, да извърши ново престъпление, или да попречи на разследването, тъй като той е обвинен в тежко предумишлено престъпление. Що се отнася до обжалваното превишаване на двегодишния максимален срок за задържане, съдът е постановил, че той не е превишен, тъй като този срок се отнася само до фазата на досъдебното производство и не се отнася до задържането по време на съдебния процес.

30. Пловдивският окръжен съд категорично отказва да разгледа конкретното доказателство по делото по отношение на това, дали е имало обосновано подозрение срещу жалбоподателя. В своето решение от 13 юли 1999г. той заявява, че „съдът не намира за необходимо да приеме доказателството по същество...”

31. Също така, в своето решение от 15 септември 1999г. той счита, че „съдът не може да навлезе в спецификата на делото и да разгледа събраните доказателства в контекста на (настоящото) съдебно производство...”

32. На неизвестна дата през 2000г. жалбоподателят внася друга жалба срещу неговото задържане по правилника, влязъл в сила от 1 януари 2000г.

33. На 11 май 2000г. Пловдивският апелативен съд отхвърля жалбата с мотиви, подобни на тези, съдържащи се в предишните решения на Пловдивския окръжен съд.

34. На 29 август 2001г. жалбоподателят обжалва пред Върховния касационен съд гореспоменатото решение на Пловдивския апелативен съд от 11 май 2000г. Основанието за жалбата е § 19 от поправките на НПК, обнародвани на 27 април 2001г.

35. На 24 септември 2001г. Върховният касационен съд отказва да възбуди касационна съдебна процедура. Той намира, че няма право да преразглежда законността на задържането по време на съдебното производство.

36. Жалбоподателят е бил освободен на 3 декември 2001г. на основание решението на Пловдивския окръжен съд.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО И ПРАКТИКА

A. Причини за задържането

37. Приложимите клаузи на Наказателно-процесуалния кодекс („НПК”) и на българската съдебна практика преди 1 януари 2000г. са обобщени в решения на Съда по няколко подобни дела (вижте, между другото, *Николова срещу България* [ГО], No. 31195/96, §§ 25-36, ЕКПЧ 1999-II, (*Nikolova v. Bulgaria* [GC], no 31195/96, §§ 25-36, ECHR 1999-II); *Илийков срещу България*, No. 33977/96, §§ 55-59, 26 юли 2001 (*Ilijkov v. Bulgaria*, no. 33977/96, §§ 55-59); и *Янков срещу България*, no. 39084/97, §§ 79-88, ЕКПЧ 2003-XII, (*Yankov v. Bulgaria*, no. 39084/97, §§ 79-88, ECHR 2003-XII (извадки)).

38. От 1 януари 2000г., правният режим на задържане съгласно НПК е променен с цел осигуряване на съответствие с Конвенцията (TR 1-02 Върховен касационен съд). Направените изменения и последвалата практика на българските съдилища са обобщени в решенията на Съда по делата на *Добрев срещу България* (No 55389/00, §§ 32-35, 10 август 2006) [*Dobrev v. Bulgaria* (no. 55389/00, §§ 32-35, 10 August 2006)] и на *Йорданов срещу България* (No 56856/00, §§ 21-24, 10 август 2006г.), [*Yordanov v. Bulgaria* (no. 56856/00, §§ 21-24, 10 August 2006)].

Б. Обхват на съдебния контрол върху задържането под стража в досъдебното производство

39. Въз основа на действащия закон преди 1 януари 2000г., когато при вземането на решения по жалби срещу задържането под стража в досъдебното производство на едно лице, обвинено в извършване на „тежко“ престъпление, местните съдилища общо са пренебрегвали фактите и аргументите относно съществуването или не на опасност от това, обвинените лица да се укрият, или да извършат престъпления и са обявявали, че всяко лице, обвинено в извършването на тежко престъпление, трябва да бъде задържано под стража, освен ако изключителни обстоятелства не изискат противното (вижте решенията на местните власти, критикувани от Съда по делата на *Николова и Илийков*, и двете посочени по-горе и на *Запрянков срещу България*, No 41171/98, 30 септември 2004) [*Zaprianov v. Bulgaria*, no. 41171/98, 30 September 2004].

40. През юни 2002г., като тълкува изменените разпоредби касаещи задържането под стража в досъдебното производство, Върховният касационен съд заявява, че при разглеждането на една жалба срещу задържане под стража задачата на съда е не само да провери правилността на съдебното решение за първоначално задържане, но също и да установи, дали продължилото задържане е все още законно и оправдано. В такива производства съдът трябва да прецени всички събрани доказателства по делото във всички относими аспекти, включително и размера на гаранцията в зависимост от случая (ТР 1-02 Върховен касационен съд).

В. Изключително право на обжалване съгласно измененията на НПК от 27 април 2001г.

41. Релевантният § 19 гласи следното:

“Влезлите в сила определения на въззивния съд по [основанията за] мерките за неотклонение могат да бъдат обжалвани и протестирани по заварените дела в 6-месечен срок от влизане на тези [изменения] в сила пред Върховния касационен съд.”

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНИ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 5, АЛИНЕЯ 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

42. Жалбоподателят се оплаква, че неговото задържане е било прекалено продължително и необосновано.

Член 5 алинея 3 от Конвенцията постановява, доколкото е приложимо, следното:

“Всеки арестуван, или лишен от свобода в съответствие с разпоредбите на алинея 1 (с) на настоящия член... има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даването на гаранции за явяване в съда..”

43. Правителството твърди, че задържането под стража на жалбоподателя се основава на обоснованото подозрение, че той е извършил убийство на 2 декември 1997г. Те освен това поддържат, че властите са положили възможно най-голямо старание по въпросния случай и че времетраенето на задържането е резултат на редица обективни причини. По-специално, делото било изключително сложно и изисквало разпитване на много свидетели, назначаване на различни експертизи, извършване на ДНК анализи и провеждане на възстановка на престъплението. Затова правителството счита, че няма необосновани закъснения по вина на властите.

44. Жалбоподателят е отговорил, че властите никога не са проучвали внимателно въпроса дали е имало реална заплахата за него или не да се укрие, или да извърши престъпления, ако бъде освободен, и че те автоматично са приложили погрешния подход, съгласно който лицата, които са обвинени в тежки предумишлени престъпления, трябва да бъдат задържани. Той припомня, че той има чисто съдебно минало и че финансовото положение и условията на живот на неговото семейство трябва да бъдат взети предвид. Жалбоподателят също счита, че срокът на задържане е бил прекомерен независимо от това, дали делото е на ниво предварително производство, или е висящо пред съда.

45. Съдът отбелязва от самото начало, че жалбоподателят е бил задържан под стража съгласно Член 5 § 1 (с) от Конвенцията, от 11 декември 1997г. до 3 декември 2001г., за период от три години, единадесет месеца и двадесет и три дни (вижте точки 9, 16, 22 и 36 по-горе).

46. Съдът отбелязва, че оплакването е подобно на тези по предишни дела срещу България, по които бяха констатирани нарушения (виж, например, *Илийков*, посочено по-горе, §§ 67-87, и *Шишков срещу България*, No 38822/97, §§ 57-67, ЕКПЧ 2003-I [*Shishkov v. Bulgaria*, no. 38822/97, §§ 57-67, ECHR 2003-I]). Подобно на тях, в постановлението за удължаване на срока на задържането на жалбоподателя, органите не са успели да оценят конкретните факти и доказателства за възможната опасност жалбоподателят да се укрие, да извърши ново престъпление, или да възпрепятства разследването. В някои решения те се позовават на сериозното предумишлено

престъпление, за което той е осъден (виж точка 29 по-горе), докато в другите изобщо не са цитирани никакви причини (вижте параграф 24 по-горе). Освен това, те отказват да оценят конкретното доказателство по случая по отношение на това, дали има обосновано подозрение срещу жалбоподателя (виж точки 30 и 31 по-горе).

47. Затова, доколкото властите не са счели за необходимо да обяснят продължаването на задържането на жалбоподателя по всеки и по всички поводи и да се позоват на конкретните факти и обстоятелства в тази връзка, излиза, че те са приложили грешен подход, според който задържането под стража се налага и поддържа автоматично винаги, когато обвиненията се отнасят до тежко престъпление, без да направят анализ на конкретните обстоятелства.

48. Също така Съдът установява, че властите не са успели да обосноват продължителното задържане под стража на жалбоподателя за един период от почти четири години. Ето защо Съдът счита, че има нарушение на Член 5 § 3 на Конвенцията.

II. ТВЪРДЯНИ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 5, АЛИНЕЯ 4 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

49. Жалбоподателят се оплаква, че съдилищата не са разгледали всички обстоятелства, свързани със законността на неговото задържане. Освен това, той твърди, че някои от неговите жалби са решени в нарушение на изискването за бърза процедура съгласно Член 5 § 4 от Конвенцията. Накрая, жалбоподателят се оплаква, че Върховният касационен съд не е издал постановление по неговата жалба от 29 август 2001 г. срещу задържането му.

Член 5 § 4 от Конвенцията гласи:

“Всеки арестуван или лишен от свобода има право да обжалва законосъобразността на своето задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице. “

50. Правителството твърди, че съдилищата периодично са разглеждали всички аспекти на законността на задържането на жалбоподателя и са правили това при съблюдаване на презумпцията за невинност, основателността на задържането и други относими

обстоятелства, като например неговата личност. Освен това то твърди, че жалбите на жалбоподателя са били решавани бързо.

51. Жалбоподателят отговаря, че съдилищата не са разглеждали внимателно дали има опасност той да се укрие или да извърши друго престъпление, ако бъде освободен и че те са отказали да разгледат всички аспекти, свързани със законността на неговото задържане. Той се позовава на други дела срещу България, в които Съдът е установил нарушение, когато местните съдилища първоначално са разчитали на тежестта на престъплението, за да оправдаят продължаването на срока на задържане и са пренебрегвали аргументите на задържания относно твърдението за липса на опасност от укриване, извършване на друго престъпление, или възпрепятстване на разследването (вижте *Николова* и *Илийков*, и двете посочени по-горе). Жалбоподателят също така посочва, че съдилищата не са разгледали бързо неговите жалби от 18 юни и от 2 септември 1999г. Накрая, жалбоподателят твърди, че съдилищата не са се произнесли по неговите жалби от 16 септември 1999г. и 29 август 2001г.

52. Съдът напомня, че арестуваните или задържани лица имат право лишаването им от свобода да бъде преразгледано при спазване на процесуалните и материални изисквания, които са определящи за законосъобразността по смисъла на Конвенцията. Това означава, че компетентният съд трябва да провери не само спазването на процесуалните изисквания, посочени в националното законодателство, но също и обосноваването на подозрението, дало основание за задържането на жалбоподателя и на легитимността на преследваната с тази мярка цел и последвалото лишаване от свобода (виж *Николова*, посочено по-горе, точка 58).

53. Съдът отбелязва, че тази жалба наподобява много на предишните дела срещу България, в които са констатирани нарушения (виж *Николова*, точки 54-66 и *Илийков*, точки 88-106, и двете посочени по-горе, *Nikolova*, §§ 54-66, и *Ilijkov*, §§ 88-106). По-конкретно съдилищата са счели, че определени аспекти от законността и обосноваването на задържането на жалбоподателя са извън тяхната юрисдикция (вижте *Николова*, посочено по-горе, параграф 61). По-специално съдилищата нееднократно не вземат под внимание аргументите на жалбоподателя и не преценяват конкретните факти и доказателства за възможната опасност жалбоподателят да се укрие, да извърши друго престъпление, или да възпрепятства разследването, а просто се позовават на тежестта на обвинението срещу него, за да оправдаят продължителното му задържане (виж точка 29 по-горе). Освен това, те изрично отказват да проучат разумната страна на

подозрението, причинило ареста на жалбоподателя, както е отбелязано в решенията на Пловдивския областен съд от 13 юли и 15 септември 1999г. (вижте параграфи 30 и 31 по-горе) .

54. Предвид гореизложеното, Съдът намира, че на жалбоподателя е било отказано правото на ефективно преразглеждане от съда на законността на продължаването на задържането му.

Ето защо Съдът счита, че има нарушение на Член 5 алинея 4 от Конвенцията.

55. Поради това заключение Съдът не счита за необходимо да разглежда въпроса дали този недостатъчен съдебен контрол е бил осъществен с необходимата бързина, нито дали той е довел до окончателно решение на съда (виж, *mutatis mutandis*, *Николова*, точка 65 и *Илийков*, точка 106, и двете посочени по-горе) (*Nikolova*, § 65, и *Ilijkov*, § 106).

III. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

56. Член 41 от конвенцията гласи:

“Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на Протоколите по нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само на частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

Вреди

57. Жалбоподателят претендира 9000 евро (EUR) за неимуществени вреди. Той твърди, че е изпитал страдания, след като е бил несправедливо лишен от свобода за значителен период от време и не му е дадена възможност за ефективно оспорване на задържането му пред съда.

58. Жалбоподателят също така претендира 1660 евро като неимуществени вреди в резултат на загубата на работата си през периода на неговото задържане, когато той, както се твърди, не е имал възможност да работи. Той основава размера на неговия иск на определената със закон минимална месечна заплата за дадения период и заявява, че ако е бил на свобода, той е можел да работи и следователно би получил посочения доход.

59. Правителството оспорва исканията за вреди. То твърди, че исканията са били произволно определени, че са прекалено големи и

не отговарят на решенията на Съда по подобни предишни дела. Освен това, Правителството счита, че искът на жалбоподателя по отношение на имуществените вреди е необоснован.

60. Съдът постановява, че искът на жалбоподателя по отношение на имуществени вреди е хипотетична и че липсват доказателства, тъй като той не е представил никакви документи, или доказателство, за да докаже, че е бил нает на работа преди неговото задържане, или че е имал предложения за наемане на работа за който и да е период след това. Съобразно с това, Съдът не намира никаква причинна връзка между констатираните нарушения и твърдяните имуществени вреди; по тази причина той отхвърля този иск. От друга страна, отбелязвайки констатираните от него нарушения на Член 5, алинеи 3 и 4 от Конвенцията (виж точки 48 и 54 по-горе) и като преценява по справедливост, Съдът присъжда на жалбоподателя 1500 евро за неимуществени вреди плюс всякакви данъци, каквито биха могли да бъдат наложени върху тази сума.

Б. Съдебни разноски

61. Жалбоподателят претендира сумата от 5930,- евро за 145 часа правни услуги на неговия адвокат за производството пред местните съдилища, при часова ставка между 30,- и 75,- евро в зависимост от вида на извършената работа. Той иска също така 4875,- евро за 90,5 часа правна работа на неговия адвокат пред Съда при часова ставка от 50,- евро, или 75,- евро в зависимост от изпълнената дейност. Накрая, жалбоподателят претендира за 169,- евро за превод, телефон, копиране, пощенски и офис разходи на неговия адвокат. И така исканата обща сума е 10974,- евро. Той е представил споразумение за адвокатско възнаграждение между него и неговия адвокат, фактури за разходи по преводи и пощенски разписки. Жалбоподателят моли съдебните разноски да бъдат изплатени директно на неговия адвокат, г-жа Е. Недева.

62. Правителството твърди, че броят на предявените часове е прекалено голям, че часовата ставка за работата, извършена от адвоката на жалбоподателя, е определена произволно и че поисканите разходи са изключително високи и че те не отговарят на предишните, присъдени от Съда по подобни дела.

63. Съдът напомня, че съгласно неговата съдебна практика жалбоподателят има право на възстановяване на неговите разходи и разноски само дотолкова, доколкото те са били действително направени и необходими и че размерът им е бил разумен. В настоящия

случай той счита, че броят на обявените часове, както за работа пред местните съдилища, така и пред Съда, изглежда изключително голям и че въз основа на това е необходимо той да бъде намален. Вземайки предвид всички свързани с това обстоятелства и отбелязвайки, че жалбоподателят е получил 701,- евро като правна помощ от Съвета на Европа, Съдът счита за разумно да присъди сумата от 500,- евро за разходи и разноси, плюс всякакви данъци, които могат да бъдат наложени върху тази сума.

С. Лихви при неизпълнение

64. Съдът счита за уместно лихвата за неизпълнение да бъде обвързана с пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процента.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Счита*, че е налице нарушение на Член 5 алинея 3 от Конвенцията по отношение на пропуската на властите да оправдаят продължителното задържане на жалбоподателя;
2. *Счита*, че е налице нарушение на Член 5 алинея 4 от Конвенцията по отношение на жалбоподателя, на когото е било отказано правото да получи ефективно преразглеждане от съда на законността за неговото продължително задържане;

3. Постановява

(а) държавата-ответник да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от датата на окончателно влизане в сила на решението съгласно Член 44 алинея 2 от Конвенцията, следните суми, които да се изплатят в български лева по курса, валиден в деня на плащането:

- (i) 1,500 евро (хиляда и петстотин евро) за неимуществени вреди;
- (ii) 500 евро (петстотин евро) за съдебни разходи, платими по банковата сметка на адвоката на жалбоподателя в България, г-жа Е. Недева;
- (iii) всякакви данъци, които биха могли да бъдат наложени върху гореспоменатите суми;

(б) от изтичането на горепосочените три месеца до изплащането на определените суми върху тях да се начислява проста лихва, равна на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка за срока на неизпълнение, увеличена с три процента;

4. *Отхвърля* останалата част от жалбата на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Съставено на английски език и оповестено в писмен вид на 9 ноември 2006, съгласно член 77, §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудиа Вестердик
Секретар

Пеер Лоренцен
Президент